

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze jako soud odvolací projednal ve veřejném zasedání konaném dne 22. února 2017 v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Boženy Maříkové a soudců JUDr. Marcely Mackové a JUDr. Evy Miláčkové odvolání obžalovaného **P ■■■ P ■■■ B ■■■**, nar. ■■■ v ■■■, podané proti rozsudku Okresního soudu Praha-východ ze dne 5.10.2016, č.j. 16T 59/2016-176, a rozhodl **t a k t o** :

Podle § 258 odst. 1 písm. d/ trestního řádu se napadený rozsudek **zrušuje v celém rozsahu**. S přihlédnutím k § 259 odst. 3 písm. b/ trestního řádu se **znovu rozhoduje** tak, že **obžalovaný**

P ■■■ P ■■■ B ■■■,

nar. ■■■ v ■■■, občan ■■■, ■■■, trvale bytem ■■■, toho času ■■■,

se podle § 226 písm. d/ trestního řádu **zprošťuje obžaloby**, která mu kladla za vinu, že v době kolem 04.15 hodin dne 10.1.2015 v ■■■, okres ■■■, v ulici ■■■ dřevěnou tyčí úmyslně rozbil skleněnou výplň okna domu čp. ■■■ majitele poškozeného **P ■■■ Š ■■■**, nar. ■■■, vnikl jím dovnitř a setrval zde po dobu několika minut, než byl přistižen poškozeným a vyzván k opuštění domu, když poškozením okna způsobil škodu ve výši 2.000,- Kč, a takto jednal ve stavu, v němž nebyl schopen rozpoznat protiprávnost jeho jednání ani takové jednání ovládat, přičemž takový stav u obžalovaného nastal v důsledku přechodné toxické psychózy vyvolané předchozí opakovanou konzumací psychotropní látky metamfetaminu, k níž došlo v přesněji nezjištěné době před napadením domu poškozeného **Š ■■■**, aniž by byl v době zmíněného napadení intoxikován, čímž měl spáchat dle obžaloby přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku.

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se poškozený P. Š., nar. , odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný P. P. B. uznán vinným přečinem opilství podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že v době kolem 04.15 hodin dne 10.1.2015 v , okres , v ulici dřevěnou tyčí úmyslně rozbil skleněnou výplň okna domu čp. majitele poškozeného P. Š., nar. , vnikl jím dovnitř a setrval zde po dobu několika minut, než byl přistižen poškozeným a vyzván k opuštění domu, když poškozením okna způsobil škodu ve výši 2.000,- Kč, a takto jednal ve stavu, v němž nebyl schopen rozpoznat protiprávnost jeho jednání ani takové jednání ovládat, přičemž takový stav u obviněného nastal v důsledku přechodné toxické psychózy vyvolané předchozí opakovanou konzumací psychotropní látky metamfetaminu, k níž došlo v přesněji nezjištěné době před napadením domu poškozeného Š., aniž by byl v době zmíněného napadení intoxikován. Obžalovanému byl uložen podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 178 odst. 2 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Podle § 80 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 2 roky. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozenému P. Š., nar. , částku 2.000,- Kč, podle § 229 odst. 2 tr. řádu byl poškozený se zbytkem nároku na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný P. P. B. včasné odvolání do výroku o vině i do výroku o trestu. Namítá, že okresní soud nesprávně hodnotil provedené důkazy, resp. z provedených důkazů dovozuje skutečnosti, které z těchto důkazů nevyplývají. Obžalovaný v rámci celého řízení tvrdil, že den před tím byl v , měl sbalené věci, protože se chtěl stěhovat. Soused pana Š. s A. B. udělali party a chtěli mu vybrat domek. Tehdy celou noc nespal, další den byl v a večer se vše opakovalo. Soused s A. měli přes plot prkno, aby se dostali na pozemek. Vzali mu tašku a honili ho po zahradě se sekyrou a motykou. Našel nějakou tyč, kterou se chtěl bránit, a běžel za P. pro pomoc. Při tom rozbil to okno. Policii volal z P. telefonu. Mysleli si, že je blázen, a odvezli ho do . Pod vlivem drog ani alkoholu tehdy nebyl. Obžalovaný dále namítá, že okresní soud neprovedl žádné relevantní důkazy, které by jeho výpověď vyvrátily. Okresní soud se spokojil pouze s tvrzením, že poškozený Š. poté, co sešel dolů a obžalovaného uviděl zamotaného v závěsu, přičemž ten mu tvrdil, že venku někdo je, nikoho venku neviděl, a dále že rovněž zasahující policisté na místě žádnou další osobu nezjistili. Obžalovaný však namítá, že od doby rozbítí skla a příchodu poškozeného Š. uběhla určitá doba. Za tuto dobu již osoby, které jej pronásledovaly, mohly pozemek pana Š. opustit. Neobstojí pak ani argument, že žádné osoby nezjistili zasahující policisté, když tito na místo přijeli ještě s další větší časovou prodlevou. Obžalovaný má proto za to, že jeho obhajoba nebyla žádným relevantním důkazem vyvrácena. Obžalovaný má dále za to, že okresní soud neprovedl veškeré důkazy, které jsou nutné k řádnému objasnění celé věci, když obžalovaný označil osoby, které jej měly pronásledovat. Okresní soud však neprovedl výslech těchto osob, ani se nepokusil ztotožnit a jako svědky předvolat. Tyto skutečnosti však nemohou jít k tíži obžalovaného. Obžalovaný opětovně namítá, že jeho obhajoba nebyla provedeným dokazováním vyvrácena, přičemž dle jeho popisu situace, která na místě činu vznikla, se ze

strany obžalovaného jednalo o nutnou obranu, neboť proti němu byl veden útok dvěma osobami se sekyrou a motykou, a obžalovaný se pouze pokoušel útoku uprchnout a běžel požádat o pomoc poškozeného. V daném případě je tak třeba postupovat dle zásady *in dubio pro reo*. Dle § 29 odst. 1 tr. zákoníku platí, že „Čin jinak trestný, kterým někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný trestním zákonem, není trestným činem.“ Z výše uvedeného důvodu měl okresní soud proto obžalovaného podané obžaloby zprostit, neboť tento skutek není trestným činem. Obžalovaný dále namítá, že i pokud by skutkový stav nebyl prokázán tak, jak obžalovaný v řízení uváděl, není možné jej uznat v rámci tohoto trestního řízení na vinu, a to ani přečinem opilství dle § 360 odst. 1 tr. zákoníku, ani jiným trestným činem. Obžalovaný uvádí, že v rámci tohoto trestního řízení byl zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Ladislava Procházky, který konstatoval, že obžalovaný byl v době spáchání činu postižen přechodnou duševní poruchou chorobného charakteru, toxickou psychózou v rámci závislosti na pervitinu. Jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti byly v důsledku halucinací - šalebných vjemů a bludů - chorobně zcestných myšlenek, vymizelé. Samotná závislost na pervitinu neměla u obžalovaného forenzně významný vliv na jeho jednání, takový vliv však měla toxická psychóza, která je projevem abstinčního stavu po vysazení pervitinu. V předmětné době nebyla zjištěna intoxikace pervitinem, ale ani jinou návykovou látkou, včetně alkoholu. Obžalovaný namítá, že z výše uvedeného znaleckého posudku zcela jasně vyplývá, že obžalovaný měl v době spáchání tvrzeného trestného činu vymizelé rozpoznávací a ovládací schopnosti, z tohoto důvodu je třeba v jeho případě shledat, že obžalovaný byl v době spáchání trestné činnosti nepřičetný. Dle ust. § 26 tr. zákoníku totiž platí, že „kdo pro duševní poruchu v době spáchání činu nemohl rozpoznat jeho protiprávnost nebo ovládat své jednání, není za tento čin trestně odpovědný.“ Nepřičetností se rozumí stav, ve kterém někdo pro duševní poruchu, jež je zde v době spáchání činu, nemůže buď rozpoznat protiprávnost svého činu, anebo nemůže své jednání ovládat, přičemž postačí, že chybí jedna z těchto schopností. To je právě případ obžalovaného, jak konstatoval znalec MUDr. Ladislav Procházka. Obžalovaný namítá, že v daném případě nelze užít právní kvalifikaci přečinu opilství dle § 360 odst. 1 tr. zákoníku. Dle ust. § 360 odst. 1 tr. zákoníku platí, že „Kdo se požitím nebo aplikací návykové látky přivede, byť i z nedbalosti, do stavu nepřičetnosti, v němž se dopustí činu jinak trestného, bude potrestán odnětím svobody na tři léta až deset let; dopustí-li se však činu jinak trestného, na který zákon stanoví trest mírnější, bude potrestán tímto trestem mírnějším.“ Ve výše uvedeném případě přečinu opilství se totiž jedná o jednání, které spočívá v tom, že se pachatel požitím nebo aplikací návykové látky přivede do stavu nepřičetnosti. U objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu opilství můžeme rozeznat dvě fáze jednání. První fáze spočívá v přivedení se do stavu nepřičetnosti požitím nebo aplikací návykové látky (tzv. *actio praecedens*). Druhá fáze potom představuje jednání, v němž se pachatel dopustí činu jinak trestného (*actio subsequens*). Proto je při požití alkoholických nápojů (ve větší míře) nezbytným předpokladem pro posouzení otázky, zda pachatel trestného činu jednal za podmínek ust. § 360 o trestném činu opilství, *objektivní zjištění výšky hladiny alkoholu v jeho krvi*, které spadá do oboru soudního lékařství. Teprve na základě tohoto, popř. i dalších potřebných zjištění, je možno objasňovat okolnosti významné pro posouzení přičetnosti obviněného znaleckým posudkem z oboru psychiatrie o duševním stavu pachatele (R 46/199411.). Výše uvedená teze vyjádřená v usnesení Vrchního soudu v Praze je pak použitelná i v případě požití jiné omamné či psychotropní látky. Z výše uvedeného zcela jednoznačně vyplývá, že trestného činu opilství se může dopustit pouze pachatel, který je v době jednání jinak trestného přímo pod vlivem alkoholu či jiné omamné či psychotropní látky. Obžalovaný namítá, že trestného činu opilství se nemůže dopustit pachatel, který pod

vlivem alkoholu či jiné omamně či psychotropní látky již není. V rámci znaleckého posudku bylo znalcem zcela jednoznačně zjištěno, že v době spáchání předmětného skutku obžalovaný nebyl ovlivněn pervitinem, alkoholem či jinou omamnou či psychotropní látkou. Stav duševní poruchy, pro kterou byl obžalovaný v předmětné době nepřičetný, se objevil v důsledku abstinenciho stavu obžalovaného po vysazení pervitinu. Obžalovaný namítá, že napadený rozsudek pak jde zcela proti smyslu ustanovení týkajícího se trestného činu opilství, který předpokládá ovlivnění pachatele určitou látkou v době páchaní činu jinak trestného, kdy v tomto případě je obžalovaný trestán a sankcionován za to, že nastolil žádoucí stav - tedy že abstinoval s užíváním pervitinu. V tomto případě nemůže být obžalovaný uznán vinným přečinem opilství, ale vzhledem k vymizení složky rozpoznávacích a ovládacích schopností je nepřičetný, a je tedy nutné trestní stíhání zastavit. Obžalovaný poukazuje na některá judikatorní rozhodnutí, týkající se trestného činu opilství. V usnesení NS ČR ze dne 15.11.2006, sp.zn. 7 Tdo 1379/2006 (R 17/2008) bylo řečeno, že „Skutková podstata trestného činu opilství podle § 201a odst. 1 tr. zák. je naplněna tím, že se pachatel požitím nebo aplikací návykové látky nebo jinak přivede, byť i z nedbalosti, do stavu nepřičetnosti, v němž se dopustí jednání, které má jinak znaky trestného činu.“ Obdobně pak v usnesení VS v Praze ze dne 7. 2. 2004, sp. zn. 2 To 4/2007 je uvedeno, že „Trestným činem opilství podle § 201a odst. 1 tr. zák. (tzv. kvazideliktem) je též jednání pachatele, na jehož nepřičetnosti v době činu se vedle duševní poruchy zásadním způsobem podílela i prostá opilost (ebrietas simplex), kterou si přivodil zaviněně.“ Obdobné názory lze pak najít také v odborné literatuře, např. ŘÍHA, Jiří. Ještě k trestnému činu opilství. Bulletin advokacie. 2006, 04, s. 34., kde je uvedeno, že „Vychází zpravidla z teze, že zavinění pachatele se vztahuje i na nebezpečnost opojení (nikoliv tedy nebezpečnost pachatele jako v předchozím případě), protože každý „zpravidla musí počítat s tím, že v opojení může spáchat trestná jednání.“ Ze všech výše uvedených rozhodnutí a odborných názorů vyplývá, že trestný čin opilství lze předpokládat pouze v případě, kdy je pachatel činu jinak trestného v době páchaní tohoto činu určitou látkou ovlivněn. Obžalovaný opětovně namítá, že jej nelze sankcionovat za to, že navodil stav, který zájem společnosti vyžaduje, tedy abstinenci na návykové látce a vlivem této abstinence se u něj porucha způsobující nepřičetnost projevila. Obžalovaný také namítá, že v rámci trestního řízení nebylo nikterak zjišťováno, v jaké době naposledy pervitin užil. Z výše uvedeného důvodu okresní soud rozhodl nesprávně, když jej uznal na vinu přečinem opilství, jelikož v daném případě měl okresní soud obligatorně trestní stíhání obžalovaného zastavit. Ostatně toto měl učinit již státní zástupce v rámci řízení přípravného. Obžalovaný dále namítá, že okresní soud mu uložil trest vyhoštění v rozporu s právními předpisy. Obžalovaný uvádí, že okresní soud zcela opominul ust. odst. 3 § 80 tr. zákoníku, které mimo jiné v písm. c) uvádí, že „Soud trest vyhoštění neuloží, jestliže pachatel má na území České republiky povolen trvalý pobyt, má zde pracovní a sociální zázemí a uložení trestu vyhoštění by bylo v rozporu se zájmem na spojování rodin.“ Obžalovaný poukazuje na rozhodnutí publikované pod R 40/2011-1, ve kterém bylo jednoznačně stanoveno, že „Při ukládání trestu vyhoštění podle § 80 odst. 1 tr. zákoníku je třeba mimo jiné zkoumat, zda mu nebránily překážky uvedené v ustanovení § 80 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Přitom je nezbytné zabývat se všemi okolnostmi, které jsou zde kumulativně vyjmenované.“ Této povinnosti však okresní soud nedostál. Obžalovaný uvádí, že na území České republiky má povolen trvalý pobyt, přičemž výslovně uvedl, že zde má trvalý pobyt za účelem sloučení s občanem EU, navíc se na území ČR zdržuje již od roku 1998, tedy po dobu téměř 18 let. V daném případě se proto jedná o překážku, pro kterou tento trest vyhoštění nelze uložit. V § 80 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku se respektují určité osobní, pracovní, rodinné a sociální vazby pachatele k území České republiky, které by byly - přestože pachatel není občanem České republiky, azylantem

ani osobou s udělenou doplňkovou ochranou - trestem vyhoštění tak vážně narušeny, že to nemůže být odůvodněno ani požadavkem na ochranu bezpečnosti lidí nebo majetku anebo jiným obecným zájmem. K ochraně uvedených vztahů je navíc Česká republika zavázána i řadou mezinárodních smluv o lidských právech a svobodách. Obžalovaný poukazuje na rozhodnutí publikované jako R 13/1998, dle kterého „Trest vyhoštění představuje závažný zásah do svobody pohybu a pobytu zaručené v čl. 14 LPS, který může být zvláště citelný u osob, jež sice nejsou občany České republiky, ale jsou určitým způsobem vázány k území České republiky, kde prožily převážnou část svého života. Trest vyhoštění je proto možno uložit v takových případech, jen když to osobní poměry obviněného, zejména jeho rodinné vztahy a osobní vazby k určitému místu v České republice, nevyklučují. Jen tak je možné zajistit, aby uložený trest nebyl nepřiměřeným zásahem do jeho života a neodporoval zásadám vyjádřeným v článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění protokolů č. 3, 5 a 8 (č. 209/1992 Sb.), který zajišťuje právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Obžalovaný si je vědom toho, že v dané věci se jedná o řízení trestní, nikoliv správní, nicméně má za to, že některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, týkající se vyhoštění, jsou přiměřeně aplikovatelná také na tuto věc. Ve sjednocujícím usnesení NSS ze dne 26.7.2011, č.j.: 3 As 4/2010 - 151, soud ve věci výkladu pojmu „veřejný pořádek“ dospěl mj. k závěru, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. NSS v tomto usnesení uvedl, že při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ je nutné na něj nahlížet nejen v kontextu určitého zákona a jeho účelu, ale rovněž v kontextu konkrétního ustanovení zákona a zkoumat účel přímo dotčeného ustanovení. Dále uvedl, že meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku při aplikaci zákona o pobytu cizinců upravuje směrnice 2004/38/ES, zejm. ve svém čl. 27. V čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES je stanoveno, že opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena na výlučně osobním chování dotčené osoby, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotyčnou osobou nebo generální prevencí. Směrnice také uvádí, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Pojem závažné narušení veřejného pořádku je neurčitý právní pojem, jehož obsah byl poměrně podrobně definován judikaturou NSS. Obžalovaný pak odkazuje na sjednocující usnesení NSS ze dne 26.7.2011, č.j.: 3 As 4/2010 - 151, ve kterém rozšířený senát tohoto soudu při výkladu pojmu „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ dospěl mj. k závěru, že „narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“ a že „je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity“. V této souvislosti obžalovaný odkazuje např. i na rozsudek NSS ze dne 30.11.2011, č.j. 3 As 21/2011-85, který je co do výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ podle názoru Komise použitelný i v projednávaném případě, a ve kterém se kromě jiného uvádí: „Nejvyšší správní soud však považuje za nutné v této souvislosti dodat, že ustanovení čl. 27 odst. 2 věty druhé směrnice 2004/38/ES je třeba vykládat tak, že ne každé odsouzení pro jakýkoli trestný čin bez dalšího vede k závěru, že žadateli bude zamítnuta žádost o trvalý pobyt či že bude vyhoštěn, nikoli tak, že k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu postačuje pouze to, že žadatel spáchal jakýkoli trestný čin. Na základě této stanovené zásady je totiž vždy zapotřebí zvažovat zejména to, o jaký trestný čin se jednalo a jakým konkrétním jednáním se jej pachatel dopustil. Spáchal-li žadatel méně

závažný trestný čin (resp. přečin podle nového trestního zákoníku), a zejména jeho závažnost, jakož i způsob provedení činu, jeho následky, okolnosti, za nichž byl čin spáchán, míra zavinění a pohnutky žadatele byly takového rázu, že snižují závažnost žadatelova jednání do té míry, že přijaté opatření (zde neudělení povolení k trvalému pobytu) by bylo nepřiměřené spáchanému činu, není možné dospět k závěru, že takové odsouzení pro trestný čin zakládá důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Naproti tomu, spáchal-li žadatel závažný trestný čin za situace, kdy zde nejsou výrazné okolnosti snižující jeho závažnost, lze jen stěží dospět k závěru, že takové žadatelovo osobní chování neumožňuje přijmout takové opatření, které by mu odeprělo právo trvalého pobytu." Obdobně z rozsudku NSS ze dne 13.6.2013, č.j. 3 As 78/2012-32 lze dovodit, že pro naplnění uvedeného ustanovení „nelze usuzovat na všechny trestné činy, ale pouze trestné činy mimořádné závažnosti." Obžalovaný se proto domnívá, že trest vyhoštění byl okresním soudem uložen nezákonně. Obžalovaný závěrem namítá, že trest, který mu byl uložen, pokud by byla prokázána jeho vina, je nepřiměřeně přísný. Dle názoru obžalovaného není v jeho případě na místě ukládat trest přímo spojený s odnětím svobody. V první řadě odkazuje obžalovaný na specifickou situaci, kdy se činu jinak trestného měl dopustit ve stavu nepřičetnosti. Navíc okresní soud správně poukázal na jeho částečné doznání a projevenou snahu uhradit poškozenému škodu. Tyto polehčující okolnosti však nejsou dle názoru obžalovaného dostatečně reflektovány ve výměře trestu. Obžalovaný poukazuje na konstatování soudu v odůvodnění rozsudku, kdy okresní soud uvedl, že obžalovaný má 4 záznamy v evidenci RT, přičemž ke dvěma z nich nelze přihlížet. Obžalovaný tedy není osobou, která by měla velké sklony k páčání trestné činnosti. Pokud jde o konstatování, že obžalovaný se tohoto činu dopustil v rámci zkušební doby podmíněného odsouzení, pak obžalovaný namítá, že tento předchozí trest byl krátkého trvání (4 měsíce), přičemž v tomto případě není vyloučeno uložení trestu podmíněně odloženého na přiměřeně delší zkušební dobu. Dle ustanovení § 39 odst. 1 tr. zákoníku platí následující. „Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédne k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, a pokud byl označen jako spolupracující obviněný, též k tomu, jak významným způsobem přispěl k objasnění zvláště závažného zločinu spáchaného členy organizované skupiny, ve spojení s organizovanou skupinou nebo ve prospěch organizované zločinecké skupiny nebo pomohl zabránit pokusu nebo dokonání takového trestného činu. Přihlédne také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele." Obžalovaný se domnívá, a je toho názoru, že v případě prokázání viny, k naplnění účelu a funkce uloženého trestu, a zároveň nápravy obžalovaného, je možné mnohem lépe docílit trestem kratšího trvání, a to s odložením výkonu trestu na přiměřenou zkušební dobu. Závěrem obžalovaný navrhuje, aby Krajský soud v Praze napadený rozsudek Okresního soudu Praha-východ ze dne 30.9.2016, č.j. 16T 59/2016-176, v celém rozsahu zrušil, a obžalovaného podané obžaloby zprostil, eventuálně jeho trestní stíhání z důvodu nepřípustnosti zastavil. Pokud krajský soud k výše uvedenému závěru nedospěje, obžalovaný navrhuje, aby napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a uložil obžalovanému trest přiměřeně kratšího trvání, podmíněně odložený na přiměřenou zkušební dobu s tím, že nebude ukládán trest vyhoštění.

Z podnětu odvolání obžalovaného krajský soud jako soud odvolací přezkoumal zákonitost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, přezkoumal i správnost postupu řízení, které vydání napadených výroků předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad,

přičemž k vadám, které nebyly odvoláním výslovně vytýkány, odvolací soud mohl přihlížet, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž odvolání bylo podáno, a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné. K věci zaujal následující stanovisko:

Soud I. stupně provedl podle procesních předpisů celou řadu důkazů pro posouzení viny obžalovaného, dokazování je sice dostačující ke zjištění jednání obžalovaného, zůstalo však neúplné pro posouzení trestní odpovědnosti obžalovaného za toto jednání. Z těchto důvodů nemohl napadený rozsudek v odvolacím řízení obstát.

Lze konstatovat, že okresní soud učinil správné skutkové závěry o jednání obžalovaného, týkající se neoprávněného vniknutí obžalovaného do domu poškozeného P. Š. po rozbití skleněné výplně okna a o výši způsobené škody, když vycházel z výpovědi obžalovaného a poškozeného P. Š., které hodnotil v souladu s ostatními provedenými důkazy, včetně důkazů listinných, jejichž obsah rozvedl v odůvodnění napadeného rozsudku. Důvodně též dospěl k závěru, že obžalovaný svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Pro závěry o trestní odpovědnosti obžalovaného měl soud I. stupně k dispozici znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, z něhož převzal závěr, že obžalovaný jednal ve stavu toxické psychózy, vyvolané předchozí opakovanou konzumací psychotropní látky metamfetaminu, avšak nevěnoval již dostatečnou pozornost vyjádření znalce, že toxická psychóza byla projevem abstinčního stavu po vysazení pervitinu, a znalce k této otázce blíže nevyslechl. V důsledku toho pak učinil chybný závěr, že obžalovaný trestný čin spáchal po požití návykové látky a nesprávně jeho jednání posoudil jako přečin opilství podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku. Okresní soud se tak nevypořádal s otázkou zavinění obžalovaného za stav nepřičetnosti, v němž se dopustil shora popsání jednání. Pouze tehdy, pokud by se obžalovaný do stavu toxické psychózy jako projevu abstinčního příznaku při závislosti na pervitinu přivedl zaviněně, bylo by možno uznat ho vinným přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku ve shodě s obžalobou.

V rámci odvolacího řízení bylo dokazování ve shora uvedeném směru doplněno výsledkem znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Při veřejném zasedání konaném dne 22.2.2017 znalec mimo jiné vysvětlil, že pro závěr o závislosti obžalovaného na pervitinu svědčí vlastní psychiatrické vyšetření obžalovaného, propouštěcí lékařská zpráva z Psychiatrické nemocnice v , prokázaný stav obžalovaného v době činu, i toxická psychóza (odvykací stav s deliriem, který se projevuje šalebnými vjemy, halucinacemi, chorobně scestnými myšlenkami, bludy), která se rozvine po odeznění intoxikace pervitinem, přičemž sama o sobě je zásadním příznakem závislosti na pervitinu. Pokud u obžalovaného nebylo zjištěno požití pervitinu, který je v těle zjištělný řádově 4 dny, pak obžalovaný musel abstinovat po dobu více než 4 dny, přičemž pokud obžalovaný abstinovat od pervitinu po delší dobu, pak nemohl předpokládat, že u něho dojde ke stavu toxické psychózy. Obžalovaný sice znal účinky pervitinu na svoji osobu, neznal však účinky abstinence od pervitinu, nevěděl, že po vysazení pervitinu i po delší době u něho může vzniknout abstinční stav psychotické intenzity – toxická psychóza, který je navíc dle znalce stavem velmi vzácným. Z uvedených skutečností vyplývá, že obžalovaný byl v předmětné době v důsledku abstinence od pervitinu postižen přechodnou duševní poruchou chorobného charakteru – toxickou psychózou, v důsledku níž byly jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti vymizelé, přičemž stav toxické psychózy u obžalovaného nastal bez jeho zavinění, když nevěděl ani vědět nemohl, že takový stav v důsledku abstinence od pervitinu u něho může nastat.

Vzhledem k tomu, že obžalovaný se dopustil jednání popsaného ve výroku obžaloby ve stavu nepřičetnosti, když pro duševní poruchu v době spáchání činu nemohl rozpoznat jeho protiprávnost a ovládat své jednání, není za tento čin trestně odpovědný (§ 26 tr. zákoníku), když stav nepřičetnosti u obžalovaného nastal bez jeho zavinění, toxická psychóza byla u obžalovaného projevem abstinenčního stavu po vysazení pervitinu, jejíž vznik nemohl předpokládat.

Proto bylo rozhodnuto, jak je uvedeno shora, a podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu byl napadený rozsudek zrušen v celém rozsahu, s přihlédnutím k § 259 odst. 3 písm. b) tr. řádu bylo znovu rozhodnuto tak, že se obžalovaný podle § 226 písm. d) tr. řádu zprošťuje obžaloby, která mu kladla za vinu, že v době kolem 04.15 hodin dne 10.1.2015 v [REDAKCE], okres [REDAKCE], v ulici [REDAKCE] dřevěnou tyčí úmyslně rozbil skleněnou výplň okna domu čp. [REDAKCE] majitele poškozeného P [REDAKCE] Š [REDAKCE], nar. [REDAKCE], vnikl jím dovnitř a setrval zde po dobu několika minut, než byl přistižen poškozeným a vyzván k opuštění domu, když poškozením okna způsobil škodu ve výši 2.000,- Kč, a takto jednal ve stavu, v němž nebyl schopen rozpoznat protiprávnost jeho jednání ani takové jednání ovládat, přičemž takový stav u obžalovaného nastal v důsledku přechodné toxické psychózy vyvolané předchozí opakovanou konzumací psychotropní látky metamfetaminu, k níž došlo v přesněji nezjištěné době před napadením domu poškozeného Š [REDAKCE], aniž by byl v době zmíněného napadení intoxikován, čímž měl spáchat dle obžaloby přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku s odůvodněním, že obžalovaný není pro nepřičetnost trestně odpovědný. Vzhledem k tomu, že obžalovaný byl obžaloby zproštěn, podle § 229 odst. 3 tr. řádu bylo rozhodnuto, že se poškozený P [REDAKCE] Š [REDAKCE], nar. [REDAKCE], odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Jen je-li zde některý z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu, lze proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Dovolání mohou podat jednak nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu a obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje, a musí mít obsah uvedený v § 265f tr. řádu. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud.

V Praze dne 22. února 2017

Mgr. Božena Maříková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost :
Štusová